

врѣме. Казвамъ: всѣки човѣкъ, който не се е родилъ съ едно опредѣлено вѣрую въ себе си, а отпослѣ го е приелъ, той е простъ човѣкъ. Отъ всѣки одного се изисква положително, неизмѣнно вѣрую, което да има свойствата на възвишената човѣшка душа — нито да се ражда, нито да умира, но вѣчно да сществува. Мнозина казватъ, че животътъ се разрушавалъ и изчезвалъ, — Това е само написано изречение. Животътъ не може нито да се разруши, нито да изчезне, но въ живота се раждатъ скърбитѣ и радоститѣ.

И тъй, всички хора трѣбва да работятъ въ подсъзнанието си, да знаятъ, че всѣка добра или лоша мисль, вложена съ вжтрѣшенъ стремежъ и силно желание въ подсъзнанието, непрѣменно ще се реализира. Обаче, никога не желайте повече, отколкото ви трѣбва! Живѣете ли така, бждещата култура ще донесе блага за всички хора. Не мислете, че благата въ свѣта сж достояние само за одного. Благостта, това е изразъ на морала. Човѣкъ трѣбва да бжде благъ не само за подобнитѣ си, но и за всички останали сщества, безъ изключение; той трѣбва да бжде благъ и за животнитѣ, и за растенията, и за всички останали сщества, които сж подъ него. Такъвъ е моралътъ на безсмъртието.

Прѣдставете си, че тази култура е дошла вече. Какво щѣше да бжде нашето положение? Какви щѣхме да бждемъ тогава? Казвамъ на одного: ако новата култура е дошла на земята, ти щѣше ли да ходишъ отъ врата на врата да хлопашъ, да искашъ това-онова? Нѣмаше да ходишъ. Ти щѣше да бждешъ единъ отъ безсмъртнитѣ хора, всѣки моментъ щѣше да виждашъ, кой какво прави и нѣмаше да изпадашъ въ заблуждения. Нѣкой казва: „Азъ чухъ да се говори еди-какво си по дадена работа.“ Питамъ: вѣрно, истинно ли е това, което си чулъ? Докато хората ходятъ съ чуто и казано, голѣми простаци ще бждатъ. Нѣкои казватъ: „Кантъ написалъ книгата за „Чистия